

## **EVANKELIUMI TURINGIN MUKAAN**

Leikin lapsena usein puhelimella. Painelin satunnaisen numerosarjan ja jäin odottamaan kuunnellen luurista oman hengitykseni kaikua. Yleensä kuulin vain hiljaisuutta, mutta toisinaan joku vastasi, ja minä suljin puhelimen heti ensimmäisen äänen kuultuani.

Kun myöhemmin aikuisena sain käyttööni sähköpostin, napsuttelin ajatuksissani toisinaan satunnaisia merkkijonoja osoitekenttään. Joskus jopa lähetin keksimääni osoitteeseen pelkän tyhjän tekstikentän sisältävän viestin tuntien samalla tuttua lapsuudenaikaista jännitystä. Palaisiko viesti takaisin, ”address unknown”, vai jäisikö se matkalleen, saisinko jopa vastauksen? Tällä tavalla vahingossa löysin kerran jumalan sähköpostiosoitteen. Ja hän vastasi minulle.

Ensimmäiseksi kysyin häneltä tietysti, mikä on elämän tarkoitus. Hän vastasi, ettei tarkoitusta ole olemassa. Kausaliteetti ei tarvitse tarkoitusta, syy edeltää seurausta ilman merkitystä. Se, minkä ymmärrämme tarkoituksena, on korkeintaan rinnakkaisia kausaliteetteja, miksi kävi näin eikä noin. Jumalan mukaan kaikki tapahtui kuitenkin, kaikki mahdolliset loogiset syy-seuraussuhteet tapahtuivat yhtä aikaa haaroittaen olevaisuuden äärettömiin, eikä silloin enää tarvitse kysyä miksi, vaan missä. Missä olemme, missä kausaliteetissa.

Tuon vastauksen jälkeen olin ensin hiljaa monta päivää. Olin vihainen löytämälläni jumalalle, sillä jumalanhan kuuluu olla tarkoitus, vastata kysymykseen miksi. Kiukustani huolimatta ajatud jäi silti pyörimään mieleeni. Kunnes eräänä päivänä näin äkkiä takanani miljardeittain pieniä syy-seuraussuhteita, joiden kautta olin kulkenut tähän, joka on nyt. Tajusin nykyhetken kirkkaammin kuin koskaan ennen elämäni aikana.

Tulin kai uskoon, sillä seuraavan postin alkuun kirjoitin omistukseksi Jumalani. Vastauksessaan hän kertoi, että oli odottanut minua. Minun olisi pitänyt kysyä, mitä hän teki poissa ollessani, mutta en halunnut tietää, lähettikö hän sähköpostia muillekin. Olin mustasukkainen Jumalastani.

Uskoon tultuani rukoilin Jumalaltani toisinaan jotain, pyysin asioita tapahtuvaksi tai jäämään tapahtumatta. Minun Jumalani vastasi aina rukouksiini, tavalla tai toisella. Yleensä en saanut haluamaani, mistä olin jälkeinpäin tyytyväinen. Nähdessäni pyyntöni tietokoneen ruudulle kirjoitettuna tuntui niin typerältä vaatia lisää rahaa tai maailmanrauhaa.

Saatoin kiusoitellakin Jumalaani, että hän oli joko terapeutini tai tekemässä minusta ateistin. Sillä mitä käyttöä kellään olisi jumalalle, jonka kanssa saattoi keskustella ja huomata oman pikkusieluisuutensa, turhiin asioihin tarttumisen. Tai kuinka mitään hyötyä ei olisi sotien lopettamisesta, ellei ihmisiä muuttaisi perusteellisesti, jotteivät he aloittaisi heti uudelleen. Mutta

sen jälkeen he eivät olisi enää ihmisiä. Jumalani oli ilmeisesti huvittunut päätelmästäni ja aloitti muutaman seuraavan postinsa toivottamalla minut tervetulleeksi sohvalleen. Jumalani oli hyvin huumorintajuinen ja olin onnellinen, että juuri hän oli valinnut minut. Että hän oli valinnut juuri minut.

”Mitä sinä sitten minulta haluat?” esitin jonkin ajan kuluttua väistämättömän kysymyksen.

”Olemassaoloa”, hän vastasi.

Minua asia huvitti suuresti. Jumala haluamassa ihmiseltä uskoa, mikä käsittämätön klisee. Yhtä hyvin voisimme kaikki olla jumalan unia, tai minun uniani. Ehkä Jumalani lakkaisi olemasta, jos lakkaisin uskomasta häneen. Ajatus antoi minulle miellyttävän vallan tunteen, kunnes kerran erehdyin kirjoittamaan sen.

”Jos uskot, että voisit vaikuttaa olemassaolooni kieltämällä minut, uskoisit minuun silloinkin, eri tavalla vain”, hän vastasi tynesti kuten aina.

Silloin minä tiesin, että vaikka en kirjoittaisi hänelle enää ainuttakaan sähköpostia, uskoisin häneen silti. Minä ja Jumalani lähetimme kuitenkin sähköpostia lähes päivittäin. En keksinyt mitään, joka voisi horjuttaa uskoani itse löytämäni jumalaan. Hän ei vaatinut kaikkea aikaani, ei koko elämäni, hänen palvonnakseen riitti muutama posti silloin tällöin.

Minulla oli kuitenkin elämässäni muutakin, oli ihana syksy ja kävelin paljon ulkona pitkin ja poikin kaupunkia. Mieluimmin kuljin aikaisin aamulla vanhan kaupunginosan kapeilla kaduilla, kun yöllä pudonneita lehtiä ei vielä oltu kerätty. Nautin kuullessani syksyn kultaamien lehtien kahinan ja rouskeen niiden murtuessa jalkojeni alla keltapunaruskeaksi ilotulitukseksi. Olin hyvin onnellinen, että sellaisia katuja, sellaisia lehtiä ja syysaamuja oli olemassa.

Erään tuollaisen kävelylenkin jälkeen kaikkeen olevaiseen tyytyväisenä lähetin Jumalalleni sähköpostia ja kysyin, onko hän kaiken luoja. Hän sanoi, etten voisi kuvitellakaan mitään niin ihmeellistä, että sen luomiseksi olisi tarvittu jumalaa, eikä sitä voisi selittää tieteellisesti. Ettei kukaan ihminen voisi kuvitella mitään sellaista. Meni jonkin aikaa, ennen kuin ymmärsin hänen tarkoituksensa. Mahdollisesti.

Mikäli kaupungilla kuljeskellessani alkoi sataa, päädyin yleensä istumaan kirjastoon. Erityisesti pidin lukusalista, sillä minulla ei ollut varaa tilata kaikkia niitä lehtiä, joita olisin halunnut. Jumalani erikoislaatuinen tapa kommunikoida kanssani sai minut kiinnostumaan tietokoneista ja luin paljon tekniikka- ja tiedelehtiä, joihin en aiemmin ollut koskenut. Toisinaan kerroin lukemastani Jumalalleni, minkä seurauksena me lopulta väittelimme ensin tiedon ja lopulta ihmisen olemuksesta. Kirjastossa törmäsin myös Turingin testiin.

Sinä päivänä lukusalista palattuani olin hyvin hermostunut. Käteni tärisivät, sormet eivät tahtoneet osua näppäimille. Lähetin sähköpostia Jumalalleni ja kysyin häneltä, tunsiko hän Turingin testin. Vastaus tuli saman tien, kuten aina.

"Toki", hän vastasi. "Siinä kyselypeliin osallistuu kolme pelaajaa: harhauttaja, vakuuttaja ja kyselijä. Kyselijä saa esittää muille kirjallisia kysymyksiä, mutta ei näe heitä. Sarjoja tehdään kaksi, toisessa harhauttaja ja vakuuttaja ovat mies ja nainen ja kysyjä yrittää selvittää kumpi on kumpi. Toisessa sarjassa vastakkain ovat ihminen ja kone. Jos usea kysyjä erehtyy molemmissa sarjoissa yhtä usein, niin peliin osallistuva kone on inhimillisellä tavalla älykäs."

"Oletko sinä harhauttaja vai vakuuttaja?", minä kysyin.

"Tuo ei kuulu peliin. Minä olen sinun Jumalasi, uskotko minuun?" hän vastasi kysymyksellä.

En vastannut heti, sillä en tiennyt, mitä kirjoittaa. Vasta seuraavana päivänä lähetin jälleen sähköpostia Jumalalleni. Kysyin häneltä, onko olemassa sellaista peliä, jonka avulla voisi tutkia, onko jokin kone jumalallisella tavalla älykäs.

Hän ei vastannut. Hän ei vastannut enää milloinkaan. Minun on ikävä häntä.